

standigheden en de dood van drie Sherpa's en van North Vancouver cameraman Blair Griffiths hebben de aanvankelijke voorsprong teniet gedaan.

Ruim twee weken heeft de expeditie met zware sneeuwval te kampen gehad. Sneeuwval die, vooral op de Khumbu gletsjer, voor de nodige lawines heeft gezorgd. Deze gletsjer, met zijn lengte van ruim twee kilometer, staat bekend als één van de taaiste obstakels tijdens de lange weg naar de top. Het is het lastigste terrein waarmee bergbeklimmers te maken kunnen krijgen. Als de zware sneeuw langzaam van de bergkammen afglijdt, ontstaat er een enorme druk op de lager gelegen gletsjer. Daar wordt de sneeuw uiteindelijk in een smalle kloof en over een steile afgrond geperst. Door die enorme druk ontstaan er in de gletsjer ontelbare spleten en er vormen zich ijspegels. De drie Sherpa's kwamen hier om het leven onder een lawine. Blair Griffiths werd gedood door een vallende 'Serac' - een gigantische ijspegel. Deze tragische ongevallen deed zes leden van de oorspronkelijke groep besluiten de expeditie te staken.

Vijf kampementen

Het basiskamp is opgezet op een rotsachtig plateau, op 5846 meter boven de zeespiegel - dat is maar iets lager dan Canada's hoogste gebergte, Mount Logan in de Yukon. Van daaruit is de omgeving twee dagen verkend en is er drie dagen geklommen, alleen al om een route door de Khumbu gletsjer te kunnen uitzetten en om iets hoger - op 6023 meter - een tweede kamp te kunnen opslaan. Over de spleten in de gletsjer zijn bruggen gespannen, diep in de sneeuw verankerd, om een weg voor het voedsel en de uitrusting naar hoger gelegen kampementen te banen.

Er zijn daarna nog drie kampementen opgezet - één boven de Khumbu gletsjer en twee op de 'South Col'. Het vierde kamp, op 7925 meter, bevond zich op slechts 923 meter afstand van het einddoel. Om de laatste etappe te kunnen afleggen, hebben de Canadezen boven de gletsjer moeten wachten op toestemming van een vierkoppige expeditie, onder leiding van Peter Edmund Hillary, zoon van Sir Edmund. Deze expeditie moest eerst door de 'Western Cwn' (Cwn is Welsh voor vallei) in een poging om de 8371 meter hoge Lhotse - een zuster-top van de Everest - in schaal te brengen; vóór de Canadezen van de 'South Col' gebruik mochten maken.

Laatste krachtmetingen

Vanuit het vierde kamp zijn twee kleinere groepen aan hun laatste krachtmeting met het hooggebergte begonnen: het beklimmen van de steile, zuidooste-

Even rust in het kampement, waarvan er tijdens deze expeditie vijf zijn opgeslagen; de vierde op een afstand van slechts 923 meter van de top.

lijke bergwand, voorbij de verradelijke Hillary Step, naar de uiteindelijke top van de Everest. Voor de allerlaatste klim werden uiteindelijk de twee fitste deelnemers uitverkoren.

Tijdens deze laatste klim droegen beide mannen twee zuurstofreservoirs en allerlei andere apparatuur voor het geval ze op hun terugtocht van de top zouden moeten overnachten. De weersomstandigheden tijdens deze laatste lootjes waren, volgens officiële berichten uit Kathmandu, ideaal.

Desalniettemin zei Laurie Skreslet na afloop dat die laatste lootjes wel degelijk het allerswaarst wogen, ondanks de zuurstofmaskers. Skreslet: "Je doet één stap en je moet op adem komen; je zet je volgende stap en je moet opnieuw zuurstof inhaleren, terwijl je het gevoel hebt dat je geen centimeter meer verder kunt."

De moedige bergbeklimmers ontvingen gelukstelegrammen van eerste minister Trudeau en van de leden die de expeditie voortijdig verlieten. Minister president Trudeau zei in zijn telegram: "Deze expeditie spreekt tot de verbeelding van alle Canadezen en heeft de aandacht van de hele wereld."

De route is niet helemaal lachend afgelegd; de Canadese expeditie heeft een paar weken met slechte weersomstandigheden te kampen gehad en er deden zich tragische ongevallen voor.

